

ЖУРНАЛ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

При Українськiм Інституті ім.П.Могили.

САСКАТУН

Заряд Клуба "Каменярі".

1945.

Поч.Голова - І.Г.Сирник

В першій половині року. В другій половині року.

Голова	Мих.А.Негрїч	Людвїк Войцїхївський
Мїсто-Голова	Оля Костинюк	Орест Мисак
Писар	Валентина Кирилюк	Михайло Гладун
Заст.писара	Зеновія Забродська	Савеля Кїндрачук
Касїєр	Тарас Гнатюк	Тарас Гнатюк

Заряд Клуба "Могилянки"

1945.

Поч.Голова - панї А.Сирник

В першій половині року. В другій половині року.

Голова	Василина Григор	Олеся Романович
Заст.Голови	Вїра Ковбуз	Оля Стасюк
Писарка	Валентина Кирилюк	Савеля Кїндрачук
Касїєрка	Олеся Романович	Злисавета Павлюк

Артисти.

Артистичну частину цього журналу виконали : Андрїй Гарас і
Галя Даркович

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог Предвiчний народився.
Прийшов днесь iз небес,
Щоб спасти люд свiй весь.
I утiшився.

В Вифлеемi народився
Месiя, Христос наш
I Бог наш, для всiх нас,
Нам народився.

Дiва Сина породила,
Звiзда ста, де Христа
Невiста Пречиста,
Сина зродила.

А три царi iдуть з дарами:
До Вифлеему-мiста,
Де Дiва Пречиста
Сина повила.

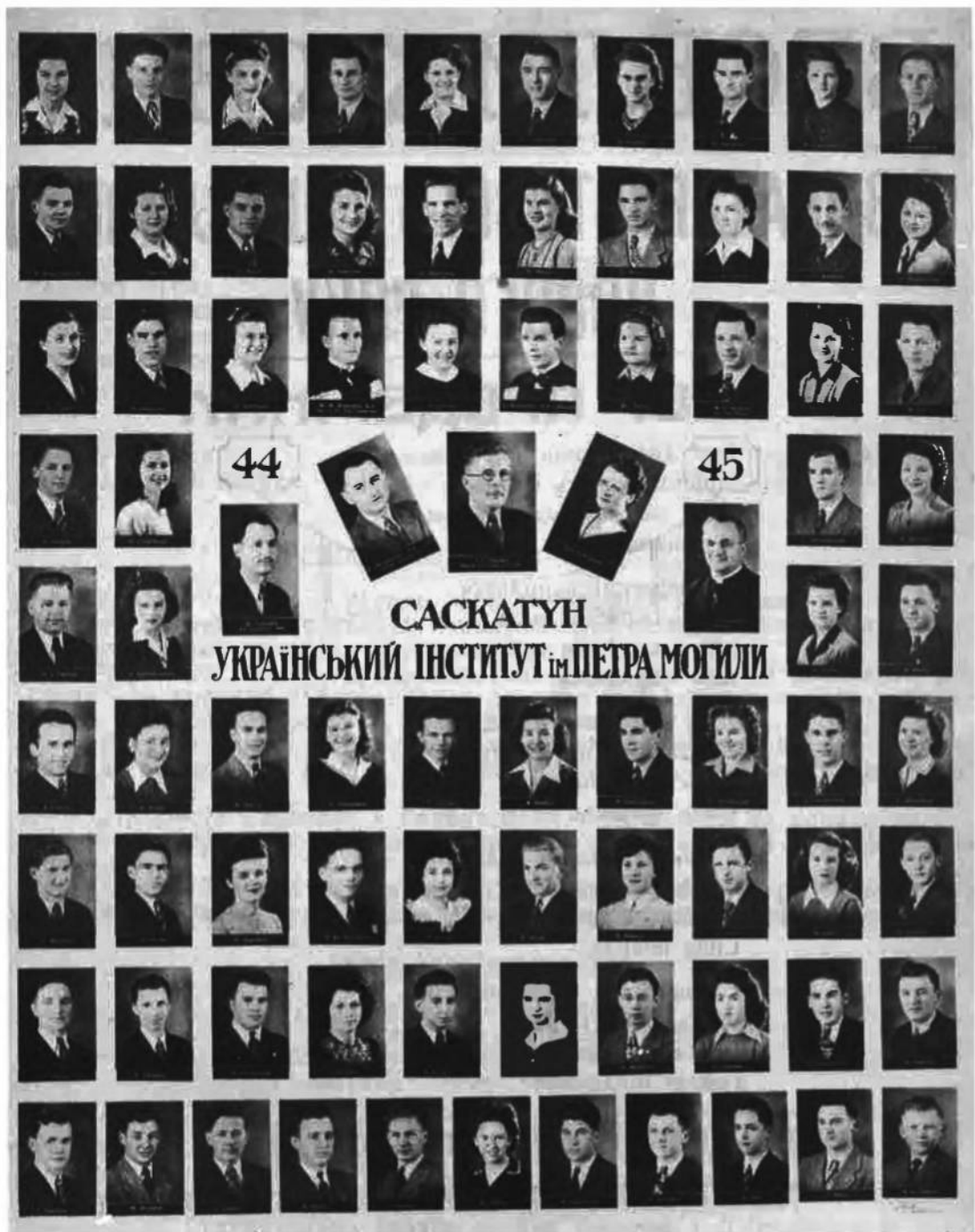
Слава Богу! — заспiваймо,
Честь Сину Божому
I Пановi нашому
Поклiн вiддаймо!

НАШИМ ЧИТАЧАМ, БУВШИМ ЧЛЕНАМ НАШОГО КРУЖКА, ЧЛЕНАМ УКРАЇНСЬКОГО
ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ І ВСІМ УКРАЇНЦЯМ ПО ВСЬОМУ СВІТІ

БАЖАЄ

УКРАЇНСЬКИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ КРУЖОК "КАМЕНЯРИ".

44

45

САСКАТУН
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ім. ПЕТРА МОГИЛИ

Слово від Редакції.

Рік 1945 доходить до кінця і передає історії записки своїх подій - подій, що своєю важністю переважають події з попередніх років. Цей рік закінчив найстрашнішу боротьбу в історії людства. Цей рік починає будову підвалин нового життя, на яких будуть опиратися будучі покоління.

Всі ми радіємо що вернулися мирні часи, але й одночасно відчуваємо смуток тих родин, до яких не повернули їх найдорозші, їх найблизші. В їх домах та серцях залишилися порожні місця, яких ніхто не може заступити.

Цей рік має також переломове значіння в історії Українського Інституту ім. П. Могили. Інститут переповнений студентами. Для багатьох пізніших аплікантів не стало приміщення. Цей факт доказує що українське громадянство в Канаді добре розуміє вартість того дорогоцінного скарбу - науки, і посилає своїх дітей до шкіл, щоб дати їм те незнищиме майно - просвіту. Честь і слава українським родичам, що дають своїм дітям гарне виховання та допомагають їм досягнути вищої освіти!

Щира подяка і признання належиться всім тим, що причинилися до заснування цього Інституту. Великі зміни зайшли від тої історичної хвили. Ряди нашого студентства ростуть з кожним роком. Будинок Інституту старіється. Виринає потреба більшого Інституту.

Справа важна і актуальна. До кого ж з нею звертатися? В першій мірі, до тих, що духово й морально користали зі свого побуту в Інституті, до його бувших питомців. А їх вже є тисячі - багато з них на добрих посадах. Вони перші повинні взятися за цю важну справу, а за ними повинно піти все наше громадянство.

Новий Відділ.

Редакція повідомляє своїх читачів, що в цім числі починається новий відділ п.з. "Де і що роблять наші товариші-бурсаки?". Такий інформативний відділ про бувших питомців Інституту буде незвичайно інтересний для всіх студентів, а особливо для тих, що пострадили зв'язки з колишніми своїми товаришками та товаришами.

З огляду на велике число студентів, що були питомцями Інституту, неможливо було подати про кожного і кожену хоч би і коротесеньку згадку. Про багатьох не маємо ніяких інформацій, не знаємо де вони та що роблять. З тих причин, ми обмежилися до послідних двох шкільних років.

Студентський кружок "Каменяри" спромігся видати цей журнал кращим друком чим попередніми роками. Додано також деякі знімки та оригінальні ілюстрації з бурсацького життя. Це все піднесло значно кошт видання, та ми сподіємося що технічні поліпшення оправдають різницю в коштах.

Редакційна Колегія:

Мирон Балич, Влас Даркович,

Павло Ортинський, Олесь Романович, Дмитро Глуханюк

ТИМ, ЩО ВПАЛИ.

Коли Ви вмирали,
Вам дзвони не грали
І ніхто не плакав
Над вами.
Лиш в чистому полі
Ревіли гармати,
І зорі на небі
Вмивались сльозами.
Коли хоронили
Вас в темну могилу,
То земля від крові
Чорніла.

Під хмарою - круки
Стадами летіли -
І бурю битва
Греміла.
На Ваших могилах
Хрести похилились,
Тернові віночки
Звалились до долу.
Спіть орли - соколи....

Михайло Курах.

П Р И С В Я Т А

З нагоди присвяти цього числа журналу "Каменярям", що служили в канадійських збройних силах, хочу коротенько описати той період в нашій житті.

Кожний Каменяря, як попередно так і тепер, думає про свою будучність, про краще життя, про піднесення знання і загального добробуту свого народу.

Пришла чудова осінь 1939-го року, і мов вітром розвіяла всі наші кні рожеві мрії. Завтра - стало дуже непевне, бо світ кинувся у вир другої світової війни.

Канадійський уряд кинув клич до всеї молоді: "Борімося за наше життя!" У відповідь на цей заклик, сотки тисяч найкращого цвіту - сини і дочки матерей нашої Канади вписалися до воєнної служби. Вся країна перемінилася в табор приготування і вишколу до оборони найдорозших скарбів нашої цивілізації.

В скорому часі почали, ці вже вишколені вояки, прощати своїх найдорозших - матір, батька, дружину, наречену, сестру, брата, і виїздити в далеку, незнану і непевну дорогу. Тяжко збагнути і описати ті всі думки, що пролетіли через ум прощаючого і прощаючих. Перед ними було велике діло, великий визов. Все інше стало другорядним. Треба було виїхати там, де було приказано.

Не буду описувати ті всі переживання за морем. Нехай кожний вояк розкаже це самий. Хочу лише згадати ту велику неописану радість в душі кожного з нас, коли перед нашими очима знову зарисувалися береги вільної Канади, коли ми побачили пишні непоруйновані міста і нарід, якого не діткнули страхіття війни.

Вояки вертають домів. Гиро і радо витають їх в рідну семью. На залізничних двірцях, і на дверях рідних хат читаємо, "Вітайте Герої, Домів!" Родини чекають тої хвилі, коли знову зможуть засісти разом до одного стола, як колись засідали. Чекають того довго-ожданого дня.

Рік 1945 закінчив кривавий танець. Всі радіємо тою вісткою, але наша радість сполучена також з великим жалем і смутком, бо не всі наші товариші вернули домів. Не всім судила доля витати тої радісний день перемоги. Кількох наших товаришів зложили свої молоді буйні голови на чужій землі. Вони хотіли жити, жити на волі, і за ту волю віддали своє життя.

Наша присвята буде лише порожнім жестом, коли ми, що осталися, не присвятимо свого життя щоб вповні здійснити і закріпити ті гуманні і благородні цілі, за для яких вони жертвували своє життя. Отже нехай кожен з нас, з пошани до пам'яті поляглих товаришів, посвятить своє життя, сили і знання в цілі збереження демократичних засад нашого життя і щоб ті вольности, за які вони боролися, були доступні також українському народови на його рідних землях в Європі. Нехай кожен з нас прийме за свій дороговказ оці стрічки великого українського поета:

"Кожен думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть,
Що за долю міліонів,
Мусиш дати ти - одвіт."

Спіть спокійно, дорогі наші Товариші-Каменярі, брати наші по зброї та ідеї. Ви віддали найвищу жертву, щоб ми, міліони нас, могли жити вільним життям. Ми Вас не забудемо.

Нехай чужа земля буде Вам легкою!

Л. Вайцінівський
Голова "Каменярів".

НАШ РЕКТОР.

Ваші перші вражіння про нашого ректора не могли бути інші як найкращі. Бо як ви перший раз приїхали до Інституту й може боязливо стукнули в двері канцелярії, ви не сподівалися чути голосне й веселе "прошу", а ввійшовши в середину, ще може й менше сподівалися стрінути симпатичну людину, що, простягнувши вам руку, просить вас сідати й зараз починає з вами розмовляти. І певно, що в різnorodньому нашому житті, ваші ці перші вражіння не змаліли а навпаки побільшилися, — і ви мабуть хотіли б про нього щось більше знати.

Пан Сирник приїхав до Інституту в серпні 1943 року з нашої сусідньої провінції Манітоби, з містечка Пайн Ривер. Народився він у Етелберт, де перебув літа ранньої молодости. Батьки його, бачучи його охоту до науки, післали його до школи в Віннипеґу а скоро до Давфину на короткий вчительський курс. Покінчивши той курс він почав учителювати. Від 1922 року учителював дев'ятнадцять літ. Зразу вчив у околиці Давфин. Пізніше вчив Рідну Школу в містечку Давфині. Далше вчителював коло Гарленд, звідки в 1926 році виїхав до Саскатуну й замешкав у нашій Інституті ім. П. Могили. Тут записався він на університет. Через брак фінансів кидає науку в університеті й кидається знов на вчительське поле. Вертає в Манітобу, в околицю Етелберт. 1929 року покінчив вчительський курс у Давфині й вчив у школах околиць Етелберт, Україна, Гарленд і Пайн Ривер аж до покликання його на посаду ректора Інституту.

Діяльність нашого ректора в тих часах не обмежувалася тільки до вчителювання. Він брав живу участь у громадським нашім житті. Особливо цікавився він виставами, історією й літературою. Бездучи українську школу в Давфині, він приготував виставу "Ясні Зорі" й концерти, що були виставлені кілька разів, з великими успіхами, в сусідніх околицях. Як питомець Інституту він цікавився журналом "Каменярі" і в ньому поміщував свої праці. Визначився він тут як добрий промовець і за це був вибраний разом з п. Лазаровичом, тодішнім питомцем Інституту, до участі в міжпровінційній дебаті в Едмонтоні. У Пайн Ривер зарядив виклади української історії. Багато грошей і чимало труду вложив він у видавництво дитячого журналу "Промінь", що свого часу виходив у Віннипеґу.

У громадським житті також брав широку участь. І як у яким круж-
ку молоді не був писар чи член заряду, то напевне провідником. Через тям-
кі роки економічної кризи, коли платня вчителя була аж занадто низька, він
намагався її підвищити. І на цім полі він був діяльніший за інших. Брав у-
часть у багатьох учительських конвенціях і там займав чільні місця. Боров-
ся він за кращу долю вчительства але й ставив до нього великі вимоги.

За щирю й довголітню свою працю на громадським полі наш ректор
здобув не тільки високу пошану і велике признание. Його цінять українці
та й інші співгромадяни. Це все вийшло на добро бо стало знаменитим при-
готованням його перебрати обовязки, важкі й відповідальні, ректора Інсти-
туту.

Добробут і успіх студентства в шкільним, громадським і мораль-
нім житті - це найбільша турбота й балання нашого ректора. Найбільшим
і найгарячішим баланням його є збудувати новий, більший і модерний, під
кожним зглядом, Інститут. А поза тим він скромний під кожним зглядом. Лю-
бить бути зо своєю родиною, любово дружиною, що йому багато помагає в пра-
ці виховній у Інституті й гарним, милим Зеноном, що вчадає до публичної
школи й Соною, маленькою шибетушкою, ученицею другої класи. В вільному
часі написати віршик, прочитати дещо а головно знайому частину "Кобзаря",
або ввечері пограти з добрим другом у шахи. Як приїде літо, як сонічно
пригріє, в вільний час, любить вийти з родиною на вільний воздух, на лоно
природи, між пахучі квітки й кольорові метелики, й надихатися ним та й
налюбуватися життям і красою.

Бажаємо нашому ректорові п. Сирникові доброго здоровля, сили
й найбільших успіхів у його відповідальній і надто важній праці.

К Р У Т И .

Крути! - це українські Тернопілі. Тут триста лицарів, наших ге-
роїв-юнаків, студентів київських шкіл, стали чолом проти ворога України,
захищали її, й полягли як найбільші герої наших часів.

Крути - це маленька залізнична станція на північний схід від
Києва. Отут коло тої станції розігрався страшний, кривавий бій між стра-
шним, відвічним ворогом України - москалем, з одної сторони, і моло-
денькими, українськими студентами. Вони всі там полягли. По собі поли-
шили безсмертну славу. За це не забуде їх український нарід а особли-
во українське студентство. Їх память жити буде серед нас з роду в рід.

В РОКОВИНІ ВСЮ ПІД КРУТАМИ.

Орди шість тисяч їде у люті,
Пожему западив солдат.
Невже ж не бути нам?
Покаже бій, порішать Крути,
Не володітимо в нас кат.

І впали всі і не спинили
Нового наїзду варвар,
Та всі лягли, а не спочили,
Добули слави й нам лишили
Безсмертний взір: геройський чар.

Вже знемогали, сил не стало,
Та дальше морем лилась кров.
"Їх так багато, нас - так мало!"
/Розпукою в душі кричало/
І дальше бій нерівний йшов.

"Чужинче! йди, скажи Вкраїні,
Що ми готові на приказ;
Що ми збудуем на руїні
Нові твердині і святині,
Як ти жадаеш їх від нас.

В.М.Янів.

Хто такі каменярі?

Нуємо часто це слово: "каменярі"! В Інституті таки дуже часто згадують його. А й громадянство наше, поза мурами Інституту, не раз має нагоду чути таке слово. Хто ж вони, ті каменярі?

Дехто, почувши те слово "каменярі", зараз думає, а та то такі люди, що дупають каміння в каменяломах. Так їх звали в старім краю. Інші нагадують собі тих бідних каменярів, що при мурованках били каміння на дрібні куски. А ще інші можуть гадати, що каменярі це такі істоти, що з каменя збудовані.

Каменярі - це члени студентського кружка при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, що має назву "Каменярі". Основателі того кружка захопилися ідеями великого нашого поета й каменяра - Івана Франка, що написав був славнозвісну поему "Каменярі" в якій він змалював народніх працівників, що промощують людям дорогу поступу, і себе він між них поставив і писав: "... Ми рабами волі стали,

На шляху поступу ми лиш каменярі.

Отже каменярі - не тільки члени студентського кружка "Каменярі". Вони народні працівники, майбутні, що в кружку і в Інституті дістають підготовки до праці на полі народнім, до праці для нашого народу, до праці, щоб наш нарід під кожним зглядом підносився і поступав на кожній ділянці свого життя. Каменярі мають "любви жар" до свого народу. В руках у них великий молот - це нестримна воля розбивати всі перешкоди, що стануть на дорозі добробуту й поступу нашого народу. Каменярі не дивляться на труд, на умучення, на силу, що перед ними стоїть й заступає народові дорогу до кращої майбутности. Їх є багато. Їх еднає одна ідея і віра в краще завтра свого народу. Вони не дбають, що прийдеться навіть помертвувати життя за свій нарід. Вони знають, що признание ні слави не дістануть. Однак працюють для народу, бо той нарід колись, аж після їх смерти, користаючи з їхньої праці, надбань і трудів, їх оцінить і прославить.

Кращого ідеалу не могли вибрати основателі того згаданого вище кружка.

А кожночасні члени кружка "Каменярі" повинні ставити собі перед очі ті завдання і їх пильно виконувати, щоб здобути собі почесне імя - український каменяр.

Тимсамим кожночасні члени того кружка як і ті, що вийшли з нього, це ті, що є добрими членами кружка, в нім беруть живу участь, працюють над тим, щоб набути якнайбільше знання з області українознавства, що виконують всі обовязки чесно і шире, без огляду на труд і час і користь. Це ті, що люблять свою мову й пісню. Це ті, що хочуть займати високі становища без різниці де їх доля закине і там прислужитися своєму народові, щось доброго зробити для української народньої справи.

Каменярі, це ті українські громадяни, що вийшли з кружка "Каменярі", що горді на своє українство, що ведуть чисті українські доми, в них вживають української мови, тримають українські звичаї й дорожать усім, що для нас святе й дороге.

Каменярі це сила нашого народу. Тому то в ключові бурсаків все пригадуємо собі, що "для народу ростуть сили, в славній бурсі Петра Могили..." І це завсіди треба мати в свідомості всім, хто вийшов з Інституту ім. П. Могили.

На початку перебування в Інституті є традиційні "вводни"; перебіг їх відомий кожному питомцеві, однак слова присяги глибоко карбуються в свідомості студенства. А вони звучать так: "Присягаю на свою честь, що буду виповняти обовязки "каменярів" і по своїй змозі поможу досягнути ті високі цілі намічені ними."

Каменярі - це ті українські громадяне, що горді на своє українське походження, дорожать традиціями народними, цінять понад усьо українську мову й люблять цілим своїм еством Бога й свою українську Церкву.

Каменярі - це ті українці, що не цураються своїх батьків. Вони не цураються свого українського імени і завжди поступають так, щоб принести славу і честь своєму народові.

Каменярі - це українці, що готові боронити свій нарід, свою честь, свою віру і свою Канаду.

Які ми молоді то все мусимо бути каменярами. Хоч слабі наші сили однак нас багато. Зрештою перед нами життя, в яким маємо себе гартувати і приготовляти на сильних і завзятих працівників народних, каменярів, щоб якнайкраще прислужитися своєму народові.

"І так ми далі йдем в одну громаду скуті
Весильною думкою, а молоти в руках..."

П. І. Е. Ортинський

Знає Добре Граматику.

Учитель граматики: Васильку, вчисли кілька імеників чоловічого роду.

Василько: Лес, кіт, кінь, віл, цап....

Учитель: Тепер вчисли кілька імеників жіночого роду.

Василько: Песиха, котиха, кониха, волиха, цапиха....

Учитель: Вчисли кілька імеників ніякого роду.

Василько: Песик, коник, котик, волик, цапик....

Новинки з Саскатуну.

Нові Здобутки. Рік 1945 буде записаний великими буквами в історії українців Саскачевану. Весною цього року п. Андрій Михайленко, від кількох літ лектором інженерії на саскачеванському університеті, зістав назначений асистент-професором.

Питомці Інституту мають спеціальну причину гордитися осягом проф. Михайленки. Він був питомцем Інституту через довгі роки, а від кількох літ є Головою нашої виховачої інституції. Українські студенти мають в особі проф. Михайленки широго приятеля.

З приходом Др. К. Андрусина українські професорські сили на університеті зросли до чотирох. Перед своїм призначенням до саскачеванського університету, Др. Андрусин займався журналістичною працею. З початком шкільного року він викладає українську мову три рази в тиждень, а кожного четверга дає двогодинну лекцію для студентів, що не мають змоги учапати на денні виклади. Попри те Др. Андрусин викладає також інші мови. Витасмо його в Саскатуні.

Між професорськими силами в саскачеванському університеті є тепер чотирох українців, а це: Проф. Михайленко, Др. Павличенко, Др. Андрусин і п. Дмитро Максимюк. Пан Максимюк був через довгий час питомцем Інституту, входив в склад Дирекції та був секретарем Інституту. Др. Павличенко також перебував в Інституті.

Виступ Іринки Губнюк. Іринка Губнюк, молоденька талановита пляністка з Саскатуну, полонила серця слухачів своїм концертом в Бесборо готелі 21-го листопада. Музична критика віднеслася надзвичайно прихильно і добачує в Іринці правдивий артистичний талан. Іринка відбуває тепер концерти по більших містах Канади, після чого виїде до Лондону на дальші музичні студії. "Каменярі" радіють успіхами Іринки і бажають їй приємного побуту в Англії.

Богдан Лепкий.

О КРАЮ МІЙ, СВЯТА РУІНО!

І я мав свій родинний край,
Цвіли там квіти у діброві,
Пумів таємну пісню гай,
Збіжка стелилися чудові,
На паску і на коровай.
І я мав свій родинний край.

А нині там земля порита,
Біля рова стрілецький рів,
Квіти столочили копита,
Замовкли співи, гай счорнів,
Пшениця ніби градом збита.
Шаслив хто бачив й не здурів!

І я мав свій родинний край,
Хати в садах вишневих крились,
Коли настав чудовий май,
Черемхи у лугах розвились,
Казавбись - не земля, а рай!
І я мав свій родинний край.

А нині з сіл сліду немає.
Де хочеш, вітре, там гуляй.
З могили череп визирає,
Хрести сторчать як чорний гай,
Між ними тихий сум блукає,
І ллються сльози як Дунай.

О, краю мій! Свята руїно,
Новітня Трое в попеліах!
Перед тобою гну коліно
І кличу: Боже в небесах,
За кров, за муки, за руїну,
Верни, верни нам Україну!

Верни колишню горду славу,
Свобідно відітхнути дай!
Недаром молодіж керваву
Голову клала за свій край,
Ішла на смерть, як на забаву;
Віддай нам вітчину, віддай!

Повища поема Б.Лепкого, написана в часі першої світової війни, представляє вірно, по нашій думці, ту страшну руїну і спустошення, що український нарід в Європі зазнав на своїх рідних землях в другій світовій війні, 1939 - 1945 року. Ред.

ДІЙСНІСТЬ І МРІЇ.

Наспів час випуску нашого журналу та й до мене, в кімнату, прийшов один член редакторського штабу й каже мені: "Ти мусиш щось написати до журналу. Завтра рано маєш дати матеріал, бо треба його дати друкарям. Ще маєш час від 12 вночі до 9 рано." З тим вийшов а мене лишив у кімнаті наче переляканого.

Сів я та й задумався.... Думав та й думав... Час від часу гляну ліжко, де мій товариш спить. Минула година. Минула й друга. Побратим уже на другий бік обертається а мені ані одна думка не прилинула до голови. Час трачу, спання трачу і жадної роботи не роблю... Робота? Ох, горе моє! Коли б ви знали скільки тої роботи є! Прийду домів, сонечко іще високо, сідая й беруся до праці. І що мені робити? До чого насамперед братися? Ой, гірша ж моя доля. Страшно стає коли подумаю про ту економію. Та ж я на завтра маю дати десятсторінкову статтю на тему "Banking in U.S.S.R.". Не думайте, що то все. Маю ще одну проблему в книговодстві. Смієтеся? Та й чому? Ви думаєте, що тими "фігурами" легко володіти? Коли хочете знати то запитайте мене. Коли ви "фігури" добре не покладуєте, то один бік буде переважувати другий. І не буде рівноваги. Я часом годинами сиджу заки найду якийсь лад у цім усім.

От незабавки й іспити будуть. В додатку треба вчитися психологію і право. Психологія знаменитий предмет. Кожна людина повинна познайомитися з нею. Познайомитися настільки, щоб знати чому ми такі як ми є. Що до права то воно інша річ. Про право чуємо в нашім щоденнім житті.

Так мої думки кружляють одна наперед другої. Тяжко успокоїтися. В Інституті тишина. Не чути гамору, ані скрипіння підлоги, ні звуку. Тихо... А мені так легко, легко стає на душі. Стало так легко, що краще й не треба.

Весь гарно. Я скінчив свій курс, перейшов іспити успішно і став на практику в чартерованих еквантантів. У фірмі, та й ще під наглядом старших досвідчених знавців. Вибув я три роки й дістав С.А. степеня. От і вже я професіоналіст.

Та й не тільки те. Я маю свою власну фірму. З кожним днем напливають клієнти.

Якось приходить до мене якийсь високий пан. Гарно одітий. Наче мільйонер який. Привітався. Пізнав його. Це ж п. Кирилюк менеджер "Конфедерейшн Лайф Інсуренс Компані", той самий, що колись у Інституті був. Почали говорити. Слово по слові й погодилися. Я взяв рахунки його фірми й добру дістав за це нагороду. Пізніше прийшли до мене два молоді доктори а саме Др. Кіндрачук і Др. Войцїхівський. Поставили мені подібну пропозицію. Ми погодилися.

За хвилину отворилися двері. Ввійшов поважно якийсь добродій. Не зважаючи на моїх клієнтів підійшов прямо до мене. Я його відразу пізнав. Ми колись разом були в Інституті. Навіть жили в одній кімнаті. То ж привіталися ми по дружньому, тепло.

- Чим можу вам послужити? - питаю.

- От нічим. Я тобі скажу що маєш робити а не ти мені. Новий уряд настав. Вої підприємства переходять в руки уряду. Від тепер будеш працювати для уряду, для краю, для людей. Цей гарний будинок, що до тебе належить, мусиш лишити і маєш перенестися до іншого, в котрім уже приготоване місце де будеш працювати.

Я відпирався, боронився як міг. Гадав я, що він збожеволів, що таке мені пропонує. Але він довго не думав, вхопив мене за руку й потягнув.

Я перестрашився і схопився. Отямився я. Та ж я в Інституті. Моло мене стоїть мій друг, легенько всміхається й каже: "Пора на снідання".

Тарас Гнатюк.

СТУДІЯ В 21-ІЙ КІМНАТІ

Галя Даркович і Оля Павчук приготувляються до іспитів.

Моя Товаришка.

Ой маю я товаришку,
Що Галю зветься,
Струнка, гарна і висока,
А як засміється,
Не одному бурсакови
Серце стрепенеться

Багато їх збирається
Чолись слабувати,
Бо думають, що Галя їх
Буде доглядати
Як скінчить курс, і в шпиталі
Буде працювати.

Оля Павчук.

БУРСАЦЬКИЙ МЛИНОК.

Приїжджає наш Івась до українського Інституту ім. П. Могили, що гордо пишається, такий високий на три поверхи, під числом 401 на Мейн вулиці в Саскатуні.

Отвиряє він двері і входить до нього; тут радо його вітає пан ректор і знайомить зо старшими бурсаками. Та не тільки з хлопцями його знайомить, але й також з панночками, що гарно усміхаються до новика. Майнула думка в голові Івася: Еге ж! виглядає, що не эле тут бути!"

Зразу тут усьо нове. Івась гей не сміливий. Осторожний. Та по кількох днях побуту в Інституті наш новик уже й усміхається. Ба-чить, що більше є таких як він, і хлопців і дівчат. Почувається наче в великій родині. Приємно тут бути.

По якімсь часі, при вечері, пан ректор заряджує, що всі хто перший рік в Інституті, мають зійтисся, хлопці в першій, а дівчата в другій класі.

- Ого, мабуть будуть там якісь лекції давати, - сказав Гриць до Івася. Але помилилися. Це день введення до Інституту.

Прийшла субота. Всі новики, великі й малі, виконують прикази старших. Вбуваютьсся в черевики і то різного вигляду, один з холявою, другий без неї. Одна нога в панчосі, друга без неї. Одна штанка підкочена трицалі вище коліна, а друга трицалі нище коліна. Сорочка має бути назадгусь а краватка наперед, один рукав закочений. Все лице має бути замашене. І волосся. Розчіска на середині. Нічого не можна сказати по англійськи. Коли говорять до старшого питомця то вперед і потім треба йому низько вклонитисся.

Прибрався й наш Івась після розпорядку. Як глянув в зеркало то засміявся голосно: ха-ха-ха!... і заговорив сам до себе: "Ох, який я красний!"

Задзонив дзвінок. Ідуть усі снідати. Іде й наш Івась. Стрінув Перепелюка таї каже: "Гуд морнінг Перп"! "Ага," каже Препелюк, "треба пташку говорити по українськи", та й поставив йому хрестика на чолі Зійшов він на долину а там дівчата так гарно повбирані, що не може на них надивитисся. А які то вони гарні коралі мають! Бараболя, морква, цибуля, чісник, бураки, - і маєте коралі ріжнородної краски.

Засіли до столів. Івась також з ними. Приходить товариш Мисак, а він вже старший бурсак, та й тиць йому хрестика на чоло. Тут Івась і отямився. Він эле зробив. Отже встав, ставить крісло в противну сторону і сідає. Взяв ложку в ліву руку й смачно снідає. Тут знов хрестика дістав на чоло. А це за те, що забув робити знак чотирикутника за кожною ложкою.

Снідання закінчилось. Всі новики мають мити начиння. Наш Івась хитрий собі хлопець. Незамітно, поза плечі, та й смикнув в кімнату. Але й інші не були гірші. Вони також подалися в свої кімнати. Та це їм не помогло. Старші їх зловили й дали за це доброго перцю.

Дальше завдали нам позамітати підлоги, їх помити і в додатку повоскувати. Тяженько працює Івась, та не самий, але з прочими новиками, аж сорочка пріє на плечах.

Після обіду дістали всі новики вільне, за те, що тяжко працювали. Повиходили на двір та й беруть фільми один із другого, собі на памятку. Не знали бідні, що то ще не все, що після вечері чекає їх дальша церемонія введення, всі мусять перейти через млинок.

Так то по вечері зібралися всі в класі. Чекають. Зявилися старші бурсаки та й викликають по одному бідних, перестрашених і стрівожених. Покликали Івася. Ой і били ж, бодай їм в пятах застигло. Далі завязали йому очі, вивели з класи, стягнули черевики, три рази ним обкрутили та повели дальше. Казали: "Приготовисся, бо ведемо тебе до

пекла".Отворили двері.По сходах повели біднягу Івася вдолгину.Страшно!

А там у "пеклі" крик, гамір, гуркіт, наче справді в пеклі.Ноги на шпильках.Боляче.Посадили Івася на крісло,ноги його в воду та ймили їх щіткою,казали це потрібне,бо до "пекла" не приймають з брудними ногами.Відтак заставили співати бідного Івася.Отворив він уста,пробував співати але...голосу й не чути.Голос застиг.Пробує ще раз.Отвирас уста ширше.Тут йому бухнули перцю повний рот.Закашляв нещасний,почав кричати "пече".Кажуть йому:- О,ми маємо ратунок на це!Маємо спосіб погасити вогонь.Покладли його в ванну,повну холодної води.До ванни заставляють іти на колінах.Почав лізти до ванни а тут дали йому пляцка,аж бідний він скрутився.Тут він відчув що означає "бурсацький млинок".Приказали низенько поклонитися.Слухає.Хилиться а хтось його бухнув в муку.Це вже гірше було як вода.Пчихав він.Плював.І так його вивели на гору.Скинули хустку з очей аж лехше стало йому.Зітхнув.Перед ним стояв товариш Войціхівський,поблагословив і поклав йому хреста на чоло.

Коли всі перейшли ті "тортури" тоді поставлено їх у салі кругом.Сказали клякнути.Піднести праву руку й говорити:"Присягаю на свою честь,що буду виповняти обовязки "Каменярів" і по своїй змозі поможу осягнути ті високі ціли намічені ними.Так мені Боже поможи!"

Побігли всі по своїх кімнатах.Обчистилися.Помилися.Приоділися.На долині танець.Отже всі сходять до кімнати танцювати.Знайомляться.Весело минає час.Нараз забаву перервано.З'являється суддя.Викликають тих,що мали найбільше хрестиків на чолі і їх карають.Покликали й нашого бідного Івася.Каже до нього суддя:

- Як називався?
- Іван!
- Присягаєш,що будеш говорити правду?
- Присягаю!

Тут вичислив суддя всі "злочини" Івася.Не було ради,се була правда й треба було прийняти заслужену кару.І вимірих тяжку кару.Треба було котити цибулю по підлозі через цілу саль.Не було ради.Бідний приляг до підлоги й покотив її носом.Другі мусіли виконати інші "кари".Покінчили карати винуватців.Подали перекуску.Потанцювали ще трохи а потім стали в колесо,взялися за руки й заспівали"Де згода в родині..." й закінчили бурсацьким кличем:Пугу,пугу,козакі!Саска-саска,бурсаки!Для народу ростуть сили,в славній бурці Петра Могили,Бурса-бурса,буре-бурсун,Саска-саска,Саокатун!

Іван Карпак.

----oooOOOooo---

У С М І Ш К И .

Неволя.

На лекції граматики,учитель пояснюючи походження і значіння слів запитав:"Що означає слово "Неволя"?

Бурсак:- "Щось таке як Інститут,прошу пана...."

На лекції історії.

Учитель бажав звернути увагу студентам на помилку князя Ярослава Мудрого,що він поділив українську державу на менші князівства,уділи й тим ослабив її.

В часі іспитів поставив студентам таке питання:Яку найбільшу помилку зробив Ярослав Мудрий?

Бурсак:- Що оженився!

НЕМА ІНСПІРАЦІЇ

І скрипить і шумить,
Хомин бубном смалить.

Скрипить підлога, шумить радіатор, а на горі Хомин бубном смалить. А в мене стільки багато роботи. На столі передімною стоси книжок і паперу. Задачей на завтра багато - а інспірації нема. Маю вирахувати "пай сквирд ар". Куди воно і як? Беру те мірило, що люде називають "слайд рул" і пробую вирахувати той пай. Але при чому той пай? Здається що ми мали пай на обід сьогодні. Так, так, пригадую собі добре - був пай з яблук і мені дістався найменший кусок. І морожене мали - "страберий флейвор". Ковбуз ще винен мені за него пять центів. Треба йому колись про це нагадати.

Де то я був? Ага, той "пай сквирд ар"!

Нагнувся над книжкою, а тут вже дзвінок дзвонить. одинацята година. Так як приказано, наші добрі бусаки на третій підлозі кладуться спати. Чути тихеньке - рип, рип, а нараз - грим! бах! стеля валиться. О то товариш Ростоцький черевки скидає.

Радіатор знову зашумів. В кімнаті стало дуже тепло. Очі запираються, голову морить сон. Вечір пройшов - робота не скінчена.

І скрипить і шумить,
Хомин бубном смалить,
А я сиджу та думаю,
А що "пай сквирд" ще не знаю.

Петро Даркович.

ЯК ПАЛЬЦІ СВАРИЛИСЯ.

Почали пальці сварку раз:
- Хто найважніший з поміж нас?

Палюх говорить перший так:
- Я з вас найперший, як не як,
Без мене ви усі - нічо!
Хоч вас чотири, я одно!
Чи вдієте без мене що?
Тому вам всім за короля
Повинен бути тільки я!

По нім указуючий встав:
І трохи тихше запищав:
- Чи грубі речі, чи ніжні,
Дакуть робити все мені!
Я все покажу, де що є,
Хто з вас перевиспить мене

Середний каже: - Я вам пан!
Бо в середині є мій стан, -
Найдовший і найкращий я -
Лиш я вам буду за царя!

А перстеновий обізвавсь:
- Ще з вас ніхто не догадавсь,
Бо всі прикрашують мене

У злото й срібло дороге?
То видно, що між усіма
Мені найбільша є ціна!

Лише мізинчик все мовчав
І до сварні не приставав.
Тож крикнув тамки не один:
- Скажи, що з тебе за хосен?
А він їм смирно говорив:
- Й мене Бог так, як вас ство-

рив.
А як створив, то видно вже,
Що й з мене користь певна є,
Бо чи таке хто з вас чував,
Щоб Бог життя без ціли дав?
Мою ціну пізнали б ви,
Якби відпав я від руки.
Тож хоч малий, це знаю сам,
Та певно не для кпин я вам.

І завстидалися усі,
Почувши речі враз такі
І кажуть так: - Ну, що робить,
Мізинчик нас розуму вчить!
Говориш правду, наш малий:
Ми рівні всі - і ти такий!

З німецького переклав: Ю.І.

НАУКА ЯК ЧИННИК УДОСКОНАЛЕННЯ ЛЮДСТВА.

Людський ум це один з найкращих архитворів Божої сили. Він має перед собою великі можливості. При його допомозі людство піднялося до високого рівня цивілізації і зробило великий поступ у всіх напрямках життя. Однак ум не завжди благородний. Не все він діє у користь людства. Історія доказує, що ум дуже часто працював не для благородних цілей, але часто був причиною свідомого нищення справедливості й добра світу. Часто нищив він матеріальні й культурні надбання покоління, ламав моральні засади. За примір може послужити недавно скінчена війна.

Що ж треба робити, щоб запрягти людський ум до поліпшення долі людства? Що робити, щоб він виконував творчу а не руйнуючу працю для всього суспільства? Ці питання дуже важні для всіх людей. Маємо обов'язок вибирати ті чинники чи науки, що стараються викоринити зло а вціпити прикмети доброго й корисного життя. Обов'язком нашої шкільної системи є представити й передати такі убогороднючі науки студентам, розвинути їхні здібності й талани і повернути їх працю в користь суспільства.

Цивілізація західнього світі піднеслася до такого степеня розвою що настала спеціалізація науки - поділ на різні галузи. Ця спеціалізація має добрі і злі сторони. Поділ науки на різні відділи такі як математика, хімія, астрономія, геологія та інші, привели до занедбання убогороднючих наук, що мають метою своєю - витворити й розширити світогляд людини. Науки вище вчисленні і їм подібні, мають сильнішу приману для молодих людей, бо дають запоруку матеріальних користей. А вислідом цього те, що ширші науки т. звані "либерал арте" є занедбані, бо вони не обіцяють матеріальних користей так як інші науки. Цей поділ у науці робить людину досконалим автоматом, але не дає всестороннього погляду на світ і життя.

Щастя в повноті життя складається з різних чинників: як родинне життя, шкільне життя, громадське життя. У всі ці розділи входять ще інші різні численні чинники. Наша ціль в науці є вибирати ці корисні чинники й кермувати ними так, щоб вони зробили людство щосливим; щоб молодші і старші, без різниці чи вони живуть в переповнених апартаментах чи на фармах, могли знайти вдоволення й повноту в своїм житті.

Несправедливо судити людину тільки після її академічного знання. Буває таке, що й найздібніша людина не має успіхів. Можливо, що та наша шкільна система не дописала. Можливо, що її вчителі не дописали. На те могли скластися різні причини або комбінація причин. Люде взагалі, включаючи багато наукових сил, є схлонні судити поступ особи після успіху чи неуспіху в іспитах. Та коли бажаємо виховати людство для благородних цілей, то ми безперечно повинні в програму його виховання включити суспільні й моральні науки і зробити ті науки обов'язковими. Конечно треба звернути більшу увагу на вибір курсів, що були б корисні в житті студентству й людству взагалі.

В недалекій будучности надіємося вступити в різні ділянки громадського життя, як учителі, інженіри, адвокати, агрономи, добрі рільники, лікарі, доглядачки хорих, священники, склепарі, фахівці, провідники на широкім полі кооперативного й громадського життя. Де не будемо й що б ми не робили, то пам'ятаймо, що наука виходить з людства, якого ми є невідлучною частиною, і що ця наука належить до людства, та що процес розвою є непереривний через ціле життя.

Мих. А. Неґрич.

Повища група студентів Інституту виступала з народними танками через чотири вечери на програмі в "Нютена Каліджіет". Виступ відбувався 6, 7, 8 і 9-го листопада цього року. Англійська публіка любивалася українськими танками, і за кожним разом нагороджувала молодих танцюристів гучними оплесками.

Перший ряд з долини: Володимир Слюзар, Іван Шевчик

Другий ряд: Я. Завадюк, Н. Тацюк, А. Франко, О. Дробот, П. Процьок і Г. Шевчук.

Задний ряд: Омелян Карп'як, музикант і Л. Войціхівський, інструктор.

ДЕ, І ПО РОБЛЯТЬ НАПІ ТОВАРИШІ-БУРСАКИ.

"Гей, хто в лісі, озовися!..."

Читаючи попередні числа журналу "Каменярі", Тобі певно дорогий читачу, не раз приходила до голови думка, що сталося з тими Твоїми товаришами й товаришками, з котрими Ти, чи то одного чи другого року перебував в Інституті. Тебе може цікавили поважніші статті, поезії або гумор, та все таки, Тобі хотілось знати, де тепер Твій товариш, що перебув з Тобою один рік в кімнаті, або де та весела бурсачка, що веселила всіх своїм співом, грою на піані, чи милою усмішкою.

Щоб допомогти затримати контакт з бувшими бурсаками, ми додаємо цей новий відділ до журналу, з тою вірою що не одна чи один відшукає свого товариша чи товаришку. Про багатьох самі не знаємо де вони; тому обмежуємося до тих, про яких ми або самі знали, або могли дістати інформації від других. Коли закралися які неточности, то просимо вибачення.

Вл. Д.

Еміль Цимбалістий - виїхав до Торонто студіювати хіропрактику. Ного болять кости, нехай ще почекає два-три роки.

Орест Левицький - виїхав в червні до дому у Вінніпегу і не дає про себе вістки. Ану Орест, відізвися!

Оля Костинюк - учительке в Кловерліф коло Вінніпегу. На другий рік вертається до університету і хоче знов 26-ої кімнати в Інституті.

М.М. Кирилюк - репрезентує асекураційну фірму "Конфедерейшон Лайф". Хто з бурсаків має намір прощатися скоро з цим світом, нехай вибере в нього полісу в користь "Каменярів". Бажаємо йому повний міх зелених.

Василина Григор - учительке коло свого дому - Ейлшем. Ціла бурсачка родина скучає за тобою, Васирино.

Стефан Кушнірук - працює в Нешонал Рісерч Кавсисл в Монтреалі. Видумавши атомічну бомбу, він тепер ночами не спить, а старається винайти оборону проти ньюї. Хто з його товаришів, або навіть товаришок хоче післати йому новорічні желання, то його адреса є: 1210 Пайн Аве., Монтреал.

Богдан Гладиборода - Бувший голова "Каменярів" учительке коло Паркервю. Будучи здібним і повним ініціативи, ми певні що Богдан буде не лише добрим учителем, але й щирим народним робітником.

Василь Вівчар - є "фасрменом" в Сіенара в Мелфорт. Так скоро як стане інжніром, дасть всім бурсакам "фрі райда" на тендері.

Віра Ковбуз - наша мила і симпатична бурсачка, учительке в містечку Арран. Інститутське піано сумує за тобою, Віро.

Володимир Горчинський - учительке в Лус Купей, Б.К. Пришли нам Володимире, замерзлої калини на Різдва.

Маруся Стронська - працює в саскатунським шпиталі. Аж тепер нам ясно чому бурсаки слабують.

Віктор Ленко - бувший бурсачський філософ, буде якийсь час фермерувати в дома - Донвел, Саск.

Славко Забродський - наш штукар-комедіант з Америки, працює в ледівні в Ленсінг, Мінн. Як ми йому завидували підчаслітної спєки.

Оленка Охрій - учительке в Ітонія, Саск. Кажє що учительовання її дуже подобається. Ми думаємо що там є ще якась інша принада.

Петро Михайлюк - учителює в школі Галич, Винард, Саск. Скунає за Інститутом.

Маруся Возняк - учителювала послідного разу в Паркерву. Робила добру роботу. Вчила по українськи, приготувляла представлення й концерти, взагалі показала здібною провідницею.

Богдан Лозінський - один з переможців в контексті дебат минулого року, учає до нормал в Мус Джа.

Мирослав Карпак - учителює в Неслдавн. Не розуміємо як він може жити так далеко від Саскатуу.

Федь Олексин - мабуть фармерує в Рейно. Нема від нього "ні вітру ні хвилі".

Орися Стратійчук - виїхала до торонто, де секретарює в одній фірмі. На жаль, не знаємо її адреси.

Ярослава Микитюк - працює в департменті ветеранських справ в Саскатуні. Не розуміємо як вона може жити так далеко від Неслдавн.

Богдан Никифорук - бере другий послідний рік дентистики в Торонто. Довідуємось що він виробив найкращі штучні зуби в своїй класі, і тепер вони є на виставі. Гратулюємо тобі Богдане, та бажаємо найкращих успіхів і скорого повороту до рідного Саскачевану.

Маруся Никифорук - працює при університеті. Маруся і Ярослава ще далі нерозлучні товаришки.

Олеся Левченко - учительє коло Глєслин. В Інституті веселила бурсацьку громаду своїми жартами, ширим усміхом та музикою. Незабутні хвилі, товаришу Б...ч!

Іванна Горчинська - докінчує курс доглядачок хорих. Тепер на практиці в Ст. Павлє шпиталі. Кажуть що вилічує багато хорих своїм милим усміхом.

Брати Пушкаренки - Михайло працював в 1944-45 році при експериментальній фармі в Мелфорт, Петро при війську, а Олександр працює в Содборій, Онт.

Василь Кирилюк - брат Митра, працює як "еквантант" в Едмонтоні, та знаходить час учацати на Сумківські збори.

Іван Ободяк - працює при федеральнім департменті рільництва. Живє в Саскатуні.

Оля Деркач - наша гарна бурсачка учителює в околиці Веригін. Надслухуємо чи не чути весільних дзвонів.

Емілія Байда - здібна бурсачка, учителює в околиці Вонда.

Софія Франко - учителює в околиці Квил Лейк. Ми часто спомінаємо твою ширю і милу вдачу, Софійко.

Аделя Коропатніцька - учителює коло дому в Піго. Ми не розуміємо як ти можеш жити так далеко від Едмонтону.

Мирослав Сорокан - учителює в школі Ст. Джулієн. Чекаємо коли ти вже станеш кінним поліцаєм. Дамо тобі заняття в Інституті вилувати збиточників.

Нєстор Ортинський - перебував в Інституті 1942-43 року. Тепер учає на університет в Манітобі.

Євген Бремко - покінчив правничі студії 1942 року. Вписався до війська і там скоро авансував. Зразу був лефтенантом, потім капітаном, а тепер є майором. Ставши майором, він мав нагляд над військовою поліцією в цілім Саскачевані. Ширі гратуляції за такий знаменитий рекорд!

Віра Михайленко - учає до саскачеванського університету. Живє з своєю матірю на Темперенс вулиці.

Докія Михайлюк - учителює. Не знаємо в якій околиці, та ми певні що Докія має гарні успіхи.

Петро Михайлюк - учителює в школі Галич, Винярд, Саск. Скучає за Інститутом.

Маруся Возняк - учителювала послідного разу в Паркервію. Робила добру роботу. Вчила по українськи, приготувляла представлення й концерти, взагалі показалася здібною провідницею.

Богдан Лозінський - один з переможців в контесті дебат минулого року, учашає до нормал в Мус Джа.

Мирослав Карпак - учителює в Неслдавн. Не розуміємо як він може жити так далеко від Саскатуну.

Федь Олексин - мабуть фармерує в Рейно. Нема від нього "ні вітру ні хвили".

Орися Стратійчук - виїхала до торонто, де секретарює в одній фірмі. На жаль, не знаємо її адреси.

Ярослава Микитюк - працює в департаменті ветеранських справ в Саскатуні. Не розуміємо як вона може жити так далеко від Неслдавн.

Богдан Никифорок - бере другий послідний рік дентистики в Торонто. Довідуємось що він виробив найкращі штучні зуби в своїй класі, і тепер вони є на виставі. Гратулюємо тобі Богдане, та бажаємо найкращих успіхів і скорого повороту до рідного Саскачевану.

Маруся Никифорок - працює при університеті. Маруся і Ярослава ще далі нерозлучні товаришки.

Олеся Левченко - учителює коло Глеслин. В Інституті веселила бурсацьку громаду своїми жартами, ширим усміхом та музикою. Незабутні хвили, товаришу Б...ч!

Іванна Горчинська - докінчує курс доглядачок хорих. Тепер на практиці в Ст.Павле шпиталі. Кажуть що вилічує багато хорих своїм милим усміхом.

Брати Пушкаренки - Михайло працював в 1944-45 році при експериментальній фармі в Мелфорт, Петро при війську, а Олександр працює в Содборий, Онт.

Василь Кирилук - брат Митра, працює як "еквантант" в Едмонтоні, та знаходить час учашати на Сумківські збори.

Іван Ободяк - працює при федеральнім департаменті рільництва. Живе в Саскатуні.

Оля Деркач - наша гарна бурсачка учителює в околиці Веригін. Надслушуємо чи не чути весільних дзвонів.

Емілія Байда - здібна бурсачка, учителює в околиці Вонда.

Софія Франко - учителює в околиці Квил Лейк. Ми часто спомінаємо твою ширу і милу вдачу, Софійко.

Аделя Коропатницька - учителює коло дому в Піго. Ми не розуміємо як ти можеш жити так далеко від Едмонтону.

Мирослав Сорокан - учителює в школі Ст.Джулієн. Чекаємо коли ти вже станеш кінним поліцаєм. Дамо тобі заняття в Інституті вилувляти збиточників.

Нестор Ортинський - перебував в Інституті 1942-43 року. Тепер учашає на університет в Манітобі.

Евген Сремко - покінчив правничі студії 1942 року. Вписався до війська і там скоро авансував. Зразу був лейтенантом, потім капітаном, а тепер є майором. Ставши майором, він мав нагляд над військовою поліцією в цілім Саскачевані. Ширі гратуляції за такий знаменитий рекорд!

Віра Михайленко - учашає до саскачеванського університету. Живе з своєю матірю на Темперено вулиці.

Докія Михайлюк - учителює. Не знаємо в якій околиці, та ми левні що Докія має гарні успіхи.

Весільні дзвони залунали два рази в околиці Ст.Джулієн як панство Іван і Анна Кіндрачуки дружили своїх синів - соколів; Василя з панною Розалією Басько, а кілька тижнів пізніше, Федя з панною Наталею Цимбалістою.

Василь був питомцем Інституту в 1943-44 році, і тепер учителює в Ст.Джулієн.

Федь - наш давніший бурсак, через кілька літ їв бурсацьку кашу, та збогачував студентське життя своєю широю і симпатичною вдачею. Його дружина, бувша Наталя Цимбаліста, також перебувала в Інституті в 1940-41 році.

В Канорі, 27-го липня відбулося вінчання Данила Задерайка з панною Розалією Франко. Данило перебував в Інституті через три роки і всі що його знали, пам'ятають його лагідну і веселу вдачу. Розалія була в Інституті в 1937-38 році, а опісля вживала свій курс в практичний спосіб, складаючи по модньому волосся панночкам, ну й іншим також. Данило тепер працює в Ріджайні, одначе має намір кінчити свої університетські студії.

У Виммер, при кінці липня, відбулося вінчання Івана Франка і Марусі Липки. Іван перебував в Інституті в 1942-43 році, і ми його пам'ятаємо як широкого та зрівноваженого провідника в українських справах. В 1943 році вступив до летунства, а тепер учителює в Слов Крік. Бувша Маруся Липка жила в Інституті в 1940-41 році, а потім через якийсь час працювала при уряді в Отаві.

Чуємо також що Анна Ситко, котра перебувала в Інституті в 1943-44 році і була одною з переможців дебатового контесту, одружилася з п.Петром Стронським з Фастон. Будуть мешкати у Вадіна, де п.Стронський має торговельне підприємство.

Довідуємось що Стефан Андруник і Катерина Овчар, брсачка з 1943-44 року, повінчались. Стефана пам'ятаємо як дуже жвавого і бистроумного бурсака, що з великим успіхом покінчив учительський курс. Скоро потім вписався до війська, де через свою здібність досягнув рангу лейтенанта. Стефан є одним з наймолодших наших офіцерів.

Першого дня у вересні відбулося в Ріджайні вінчання Романа Янчинського з Катериною Анклевич. Роман був бурсаком в 1940-41 році і тепер працює в Східній Канаді.

У Вишарт, при кінці червня відбулося вінчання Богдана Стрільчука з Надією Шевчук. Богдан був в Інституті через довгий час і покінчив рільничий курс на університеті 1942 року. В 1943 році вписався до летунства, а тепер продовжує свої студії на саскачеванському університеті. Надя переживала в Інституті в 1939-40 а також 1941-42 року. Через якийсь час працювала в Ріджайні.

В серпні капітан Йосиф Поліха одружився з Розалією Мочульською. "Джо", як він був популярно знаний серед бурсацтва, перебував довгі роки в Інституті, учашав до вищої школи а потім записався на правничі студії. З вибухом війни вписався до війська, служив в Італії, був ранений і вернувся до Канади. Бувша панна Мочульська перебувала в Інституті в 1939-40 році, а опісля працювала в Східній Канаді.

Довідуємось що Ярослава Майба, яка перебувала в Інституті І94І-42 - го року коли учачала до нормал, а кількома наворотами на короткий учительський курс, повінчалася з Ільком Павлишиним, який фәрмерує коло Марлін.

В червні, Орест Михасів, що був бурсаком в І940-4І році, а відтак довший час служив при летунстві і був за морем, повінчався з панною Теофілею Білик з Торонто.

Кажуть що Василь Сопотик, котрий перебував в Інституті як учачав на короткі учительські курси, одружився з панною Розалією Равлик, учителькою з Блов Крік.

Всім новоповінчаним товаришам і товаришкам бажаємо щастя, витревалости, кріпкого здоровля і многая літ на їх новій дорозі життя!

В.Д.

Непрошені гості з добрим нюхом, готвляться до важної традиційної операції.

Як була я ще маленькою, то нераз чула від своєї матусі та старших людей, що стіни "мають вуха". Хоч малі діти мають ширшу уяву чим старші люде, то я ніяк не могла повірити що стіни мають вуха. Не допомогло і те, що я обзірала з великою увагою всі стіни в нашій хаті, а також в хатах наших сусідів. Вуха не показувалися.

Я виросла і почала ходити до школи. Зрозуміла значіння поговірки, що "стіни мають вуха", і вже більше над тим не застановлялася.

Коли зробила якого збитка в дома - стала котови на хвіст, або від меншого братчика відобрала цукорки, чи зїла медівник, що мама тримала для гостей, то матуся погрожувала: "чекай, чекай вітрогоне, щоб ти мені ще трохи підросла, то я тебе до Інституту пішлю. Там тобі дадуть чосу"!

Не жалую що стала котови на хвіст, коли тато читав газету. Не жалую що вирвала від Процика цукорки ані що зїла мамусин медівник, бо коли б не ті збитки, то може я сьогодні в Інституті не була б. А так я опинилася в Інституті, і тут переконалася що стіни не лише мають вуха, але й вмійть говорити.

Було це так. Одної ночі я не могла заснути. Може тому що на вечерю зїла два товстенських паїв з яблук. Моя товаришка в сусідній кімнаті хропіла голосніше від мого радіатора, а я товкла собою по ліжку і не могла заколисати себе до сну. Аж над ранком почала я засипляти, коли стіни нараз неначе поворухнулися і прирвали форму великих вух. Північна почала говорити:

- Добрий ранок, товаришко! Думаю що наша господиня повинна чути ся щасливо, що ми заслонуємо від чужих очей її кімнату.

- Ше й як щаслива! Хтось подумав би що вихор танцював в її хаті. Книжки поотворювані, папірці від "світ мері" чоколяди пороскидані по підлозі, а убрання всюди, лише не там де має бути.

- Ох, як я дуже хотіла б побачити її нареченого, коли він буде вести її до шлюбу і шепнути йому до вуха, що він робить велику помилку, завязуючи собі світ з такою нечепурою.

- Та й хлопці не ліпші. Одного разу оповідала мені північна стіна на 45-ої кімнати, що хлопці ще гірші від дівчат. Сірники по підлозі, попіл та недрукрки на столі, панчохи на ліжку, фляшки від "кока кола" на вікнах. А на стінах, то деякі хлопці Бог зна що навішують. Ой, бідні ті стіни! Коли б на мене таке, то я б від сорому розсипалась.

- Може вони ще колись виростуть. А що ти думаєш, товаришко, про ту розмову, що дівчата були завели тут минулого вечора ?

- От цокотухи! Мені цікаво кого вони мали на гадці як говорили про одного студента, що повернувши з театру, пів години підпирав стіни Інституту вчера вечер. А що то за одна, що безнастанно говорила за якогось Івана з синіми очима ?

- Та то не лише дівчата говорять про хлопців. Мені казала наша сусідка, що хлопці подібними справами також інтересуються. Говорять як не про якусь блондинку, то за ту чорнобривку з 3... кімнати. Казала ще мені та стіна, що один університетник старався переконати одну нормалітку, що учительський фах її не пасує, бо вона любить аргументувати, отже повинна бути адвокаткою. А один навіть оцю поему скомпонував:

Без тебе голубко
Гірко мені жить,
Через тебе, любко
Почав я курить.
Скурив цілу пачку,
Пробую забуть,
Через тебе рибко,
Не могу заснуть.

Скажи мені любко
Що мені робить,
Чи тебе покинуть,
Чи тебе любить ?
Чи мені забитьсь,
Чи мені втопиться.
Чи з тобою серце
Мені ожениться ?

- От дурненький! Як він страшенно залюбився. А поберуться, то будуть горшками голови собі розбивати.

І довго ще так стіни між собою говорили. Я намагалась не спати, та сон таки перемиг, і я заснула.

Коли товаришка з сусідньої кімнати мене збудила і я протерла очі, то стіни все ще видавалися великими вухами, і я пам'ятала їх розмову хочнісінько, так як оце вам оповіла.

Цікаво що стіни думають про кожного і кожну з нас? Може колись я знову з'їм два паї на вечерю, та послухаю ще раз що стіни говоритимуть про вас.

О. Р - ч.

Десять Заповідей Бурсака.

1. Будь хворий один день в тиждень і не йди до школи. За те дістанеш похвалу від своїх учителів.

2. Підчас забави в Інституті витанцьовуй всякі викрутаси, тоді всі звернуть на тебе увагу та будуть дивуватися де ти такий проворний взявся.

3. Всі шкільні задачі лишай на рано, бо тоді твій ум буде відсвіжений.

4. Не забудь відвідати хоч п'ять сусідів від 8 до 11-ої години, а як ректора нема в дома, то чим більше тим ліпше. Коли ні, то останешся без товаришів.

5. В умивальні співай якнайголосніше, щоб сторож знав що вода холодна, бо коли ректор про те довідається то може звільнить тебе від проби співу.

6. Коли дзвінок дзвонить на студії, то говори і кричи голосно. Тоді є добра нагода, бо ніхто тебе не почує.

7. В неділі лишайся деколи вдома, співай та свищи по коритарах. За це сторож тебе похвалить.

8. Як почувеш що десь коти м'яввають, то не кидай черевиками. То лише твій сусід на саксофон грає.

9. Бери бурсачку до театру кожної п'ятниці, а коли вернешся, то не забудь підперти Інститут хоч на годину.

10. В Інституті, чи то на коритарі чи в їдальні, говори по англійськи, щоб всі знали і чули який ти розумний. За те свої і чужі тебе пошанують.

За точне виконання повищих заповідей, одержиш ступень Б.С. - Бурсацьку Славу.

Дм.Г - н.

В Лікаря.

Пацієнт: Скажіть мені пане доктор, що мені властиво хвибує. Але не по латинськи!

Лікар: Що вам хвибує? Ви є впертий п'яниця, от і все!

Пацієнт: Дякую дуже, пане доктор. А тепер будь ласка, скажіть мені по латинськи, щоб я знав що маю жінці сказати.

Чоловік, що хоче безплатної поради, питається лікаря: Що ви робите, пане доктор, як простудитесь?

- Часом кашляю, а часом пчихаю, відповідає лікар.

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ

1833 - 1873.

Степан Руданський є загально відомий між українським народом як автор гумористичних віршів. За час свого короткого життя він написав дуже багато віршів п.з. "Співомовки". В тих співомовках поет яскравими красками змальовує картини з народнього побуту і вплітає в них природний і здоровий гумор.

Руданський писав також вірші глибоко ідейного характеру. В першій частині віршу "Наука" він описує, як мати виражає свого сина в світ, і бажаючи йому легкого хліба, дає йому пораду, як того легкого хліба добитися.

НАУКА

Дочекався я свого святенька,
Виряжала в світ мене матінка -
Виряжала в світ мати рідная
І промовила мені бідная:
- Нехай, сину мій, ми працюємо,
Нехай цілий вік ми горюємо;
Нехай сохну я, тато горбиться, -
Ти на світ поглянь, що там робиться.
Та не всі ж, як ми, в землі риються,
Може є такі, що і миються.
Та не всі як ми, димом куряться -
Може є такі, що й не журяться.
Коли найдеш їх, милий синочку,
То склони себе, як билиночку,

То склони себе, як билиночку,
Простели себе, як рядниночку,
Спина з похилу не іскорчиться,
Чоло з пороху не ізморщиться;
Спина з похилу не іскривиться,
Зато ступить пан, тай подивиться.
Зато ступить пан на покірного
І прийме тебе, як добірного.
І в годиночку на драбиночку...
І пійдеш тоді, милий синочку -
І з панами сам порівнаєшся,
В сріблі-золоті закупаєшся;
В сріблі-золоті закупаєшся,
З полем батьківським розпро-
щаєшся.

В другій половині віршу, Руданський дає синові науку батька - як людини тілом і духом міцнішою від матері:

Але сталося друге святонько:
Виряжав у світ мене батенько...
Виряжав мене, путь показував,
Говорив мені і приказував:
- Видиш, сину мій, як працюємо,
Видиш, сину мій, як горюємо!
Кожний на світі на те родиться...
Не дивись на світ, що там робиться!
Ти на пчіл поглянь: є робучіі,
Але й трутні є неминучіі.
Так і на світі: одні риються,
Другі потом їх тільки миються.
Будь проклятий ти, милий синочку,
Як пігнеш таким свою спиночку,

Як пігнеш таким свою спиночку;
Як простелишся на рядниночку.
І чоло тобі нехай зморщиться,
І хребет тобі нехай скорчиться!
Ти тікай від них, як від гадини,
Ти не жди від них перекладини;
Ти не жди від них перекладини -
Ти у світ іди на оглядини!
Ти у світ іди, милий синочку,
Ти усе спізнай - і билиночку;
Тоді з світом ти порівнаєшся,
В добрі-розумі закупаєшся;
В добрі-розумі закупаєшся -
З полем батьківським приви-
таєшся.

Козацькі Приказки

Терпи козаче, отаманом будеш!
То не козак, що не думає отаманом бути.
Козак з бідною, як риба з водою.
У ляхів - пани, на Москві - ребята, а у нас - брати.

Ному то з роками, з ходом часу, все більше і більше батьки посилають своїх дітей до шкіл, щоб вони там побирали науку? В тім мусить бути якась понука або причина. Інакше, то справи так не виглядали б. А причин є багато.

Першою причиною того є те, що батьки бажають дати своїм дітям найкращу нагоду приготувитися до дальшого, майбутнього життя. В великій мірі вони хочуть бути певні, що їхні діти будуть краще жити чим вони. Великий відсоток наших батьків, що приїхали з старого краю є рільниками, хліборобами. Тяжка їхня праця. Ще й тепер на старість вони не мають відпочинку. Це переживаючи, й бачучи не дуже сприяючі обставини на будуче для свого стану, вони хочуть для дітей придбати легшого хліба, кращого життя. Вони заєдно повторюють: "Не хочемо, щоб наші діти так тяжко працювали й бідили як ми". Задля того вони посилають своїх дітей до шкіл, на науку, щоб діти здобували інші професії й заняття, що їм виглядають приємнішими й легшими.

Другою причиною чому молодь ходить до шкіл то та, що кожне має бажання набути освіту, бо світ тепер потребує людей освічених і розумних більше як будь коли в минулому. Наука, техніка, ремесло, торгівля і т.д. сьогодні високо стоять. І людина чим більше має освіти тим краще може дати собі раду в світі. Люди неосвічені, необразовані найменш вартні в теперішнім часі, а щоб бути вартісним, щоб мати успіхи треба вчитися.

Ніякий поступ неможливий на кожній ділянці життя без освіти. Хто хоче працювати на землі й мати користі зо своєї праці, а не марнуватися, мусить учитися. Фармер мусить знати як управляти землею, щоб з неї дістати якнайбільше користі, як плекати худобу, як продукувати всякі вироби землероду, ярину, дріб і все інше, щоб у нього в господарстві нічо не марнувалося а з усього була користь. Він мусить знати як провадити рахунки. Мусить бути ознайомлений з машинерією, що нею покористується в праці. До того він має знати порядки в муніципалі, в державі, в організації. Це все набуде через відповідну освіту. Це треба сказати про всіх інших людей, чи вони лікарі, адвокати, бізнесмени, чи робітники, відпоручники всяких підприємств чи хто там.

В минулому провідними були завжди ті одиниці, що мали більшу освіту. Тепер також провідними всюди є тільки ті люди, що мають більше підготовки до своєї ролі де б то не було, що мають відповідне вишколення й освіту.

Недавно була війна. Шість літ вона тревала. Не бажасмо, щоб вона повторилася. Радше хочемо вічного миру на світі. І тут потрібна відповідна освіта. Коли б людей навчити добра, моралі, вирозуміння й любови тоді не потрібно війни, люди полагодили б багато питань дорогою порозуміння і згоди.

Уряди деяких держав робили помилку, коли не зважали на освіту людей, а займалися такими справами, що вели до воєн і роздорів. Варто, щоб уряди всіх держав дали можливість ширшим масам людей черпати науку, більшу й висшу, а це після нашої думки, може поправити відносини між людьми як взагалі між народами та й державами.

Отже вчімся в школах коли маємо нагоду. Набираймо знання в Інституті, коли ми належимо до тих шасливців, що їх не багато є серед нашого громадянства. Як вийдемо зо шкіл і тоді вчімся. Знання все потрібне й воно не є обмежене, ні заняттям, ні часом ні віком. Вчімся, бо казав великий наш поет Іван Франко, той хто вчиться "хоч труду мав досить" з тої глибини глибокої як море, бо знання, освіту можна прирівняти до морської глибини незглибимої ані зміримої, той "дивні перли вносить".

Орест Мисак.

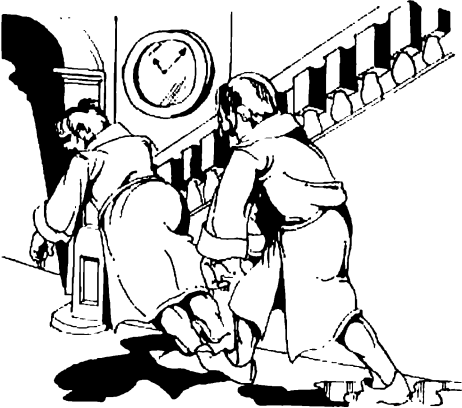
ОБРАЗНИ З БУРСАЦЬКОГО ЖИТТЯ.

Ой вже знову сторож дзвонить,
На восьму годину,
Віжим Влодку купатися
Скоро на долину.

Там ніхто нас не почує,
Ні сторож ні ректор,
Ані Гнатюк ані Неґрич,
Ні навіть директор..

Ми панами над панами
У нашій купальні,
Навіть в школі так не добре
Як в тепленькій ванні.

Викупались, поспівали,
Десята година,
- Гей Богдане, вибігаймо,
Хоч мокра чуприна.

Оглянулись сюди, туди,
Капці повбирали,
Тай на гору до кімнати
Як вітер пігнали.

Вибігає сторож з кухні,
Щоде, запізнівся,
Лише слід їх на підлозі
Й на сходах лишився.

Підслухав бурсак.

Бурсак пише листа до дому.

- Дорогий мій татику,
І дорогий мамуку,
І дорогий братику,
І дорогий сестрику,
Пришли мені татику
Хоч би один пятику.

Тато відписує:

- Дорогий мій синаку,
Як я вхоплю бучаку,
Як ти скрешу крижаку,
Нащо тобі пятаку ?

СПОМИН ПРО ЖИТТЯ В ІНСТИТУТІ.

Часто буває, що хлопці чи дівчата, коли переживають надзвичайні хвили в своїм молодім житті, не доцінюють їх вартості. Виглядає їм, що коли ті хвили проминуть, ніколи до них вертатися не будуть. Навіть згадати їх не схоцуть. Є і такі хвили, - кожен їх має. Але між тими, що хочемо їх затамити як найдовше в той час, що ми перебували в Інституті. Це признає кожний хто перебував у Інституті. Бо що краше й цінніше як життя з студентством, що має однакові обставини з нашими, що має такі інтереси й такий погляд на життя як ми самі.

Не довгі ті роки побуту в Інституті. Час скоро минає. І ми всі, покінчивши свої студії, маємо бажання як найскорше здобути посаду. Це звичайна річ. Якраз у тім часі нам легко забути Інститут тому, що пристосовуємося до нового життя. Одначе це довго не триває. По роках нагадуємо свій другий "дім".

Вертаємося думками до Інституту. Нагадуємо веселе, студентське життя. Думаємо про тих, що були перед нами в Інституті як і тих, що відтак, після нас, туди прийшли. Аж тепер оцінюємо вартість тих навчань, що ми набували в ньому. Тоді хотілось би вертати знов до Інституту й наново починати свою науку, з тою думкою, щоб як найкраще використати нагоду побуту в нім, бо це все припадає в життя.

На жаль тоді це буде неможливе. Тоді можна буде дальше держати звязок з Інститутом, через пресу. А з високовартісною організацією "Каменярі" через журнал тої самої назви. Як приємно буде про це все читати. Як дуже будемо слідити за вістями про життя в Інституті, і в кружку "Каменярі", в пресі!

Час побуту в Інституті це найкращий спомин з нашого молодечого, студентського життя!

Савеля Кіндрачук.

oooooooooooo

ГІРЕНЬКА МОЯ ДОЛЯ.

Дзур-р-р-р-р-р.....!!!

Що то перериває мені гарнесенький сон?!!

- "Марусю!"

Ах, я так перестрашилася, що мало не полетіла до стелі.

- Марусю, та ж уже другий дзвінок передзвонив.... Коли ж ти будеш ставати? А може ти сьогодні й не думаєш ставати?....

- А-а-а! Зараз встану! Ой, який то гарний, прегарний сон!...

- Марусю!... Пять мінут лишається. Ставай!

Та й такато гірка доленька моя! Як не дзвінок то Гануся не дають мені бідній спати. Перешкаджають. І то так кожного дня. То треба хіба вставати...

Викочуюся з ліжка. Десь нога моя заплуталася і щось її не пускає, а я... гіренька доленька моя, впала лицем до підлоги. Гануся мало не вмирає зо сміху, а я шойно пробудилася!

- Ще чотири мінут!.... Живо!

Зібрала я всі свої сили й покалічені кости та й почала збиратися.

Пішла я відтак на коритар, митися. І тут мені не везе. Милом замилила я свої очі. Всього мені йде як "з Петрового дня"! Кричу: "Де мої капці?"

- Під столом!

- Вскочила я в капці та й як не гримнуся до стола, що аж зізвіди стали мені в очах.

- А де моя суконка?

- Та ж там де ти її поклала!
- А де я її поклала?
- А твоя голова де?
- Щойно, ось тепер я її розбила.
- Гляди, ось тут під носом.
- О, дякую! Дякую!....

Поволі я зібралася. Поглянула я в зеркало, побачила своє личко й засміялася. /І ви сміялись би як би ви мали таке лице як моє рано буває, /

Гануся кличе: "Та ж ходи бо вже. Лишається нам тільки десять секундів."

Скоро я побігла за нею. Так скоро, що аж своїми великими ногами зашпоталася і, ох гіренька доленька моя..., я впала! Цим разом я думала що напевно Інститут завалиться.

- Ще п'ять секундів - кричить Гануся.

П'ять секундів, подумала я собі! І не можна було за той час свій сон докінчити! А він такий, такий чарівний, солодкий сон був!

Маруся Чеберяк.

Наша славна Бурса.

Як студенти заспівають
Разом з студентками
То полине голос пісні
Горами, долами....

То не один буде знати
Де то їх учили...
Що то було не де інде
А в Бурсі Могили.

Як вберуться в свої пишні,
Українські строї,
Затанцюють "гопак - колом"
Та тупнуть ногою....

Тому наша славна Бурса,
Нам люба і мила.
Буду її пам'ятати,
Доки буду жила.

Славка Леник. Вал Дор, Квебек.
Учениця 8-ої класи.

Жарти і Правда

Мисак: Кажуть психологи що людина не може робити дві роботи в один час.

Перепелюк: Це правда.

Мисак: Отже що ти робиш в класі, слухаєш що професор говорить чи робиш записки?

Перепелюк: Сплю.

Незвичайна Газета.

Павло Ортинський отримує щоденну газету. Правда, газета не мусить виходити щодня, але звичайно вона виходить дуже регулярно. Та газета має дуже підбадьоруючий вплив на Павла. Редакція міститься в Ріджайні. Газета є малого формату, бо її вложується до коверти. Правда, це робить коверту дуже грубою. Коли Павло прочитає газету, робиться веселий як птах і зараз бере Гойковича на "трет".

Кажуть що газета перестане виходити на весні, коли редакція і передплатник створять спільну корпорацію.

Члени Клуба "Каменярі" на Активній Службі
в Збройних Силах Канади, в Другій Світовій Війні, 1939-45.

ПРОПАМ'ЯТНА ТАБЛИЦЯ

Маринарка

Божак Н.
Крип'якевич С.
Козак Т.
Мандрик В.
Мулявка Е.
Новак Н.
Паскарук, панна О.

Воробець П.
Вакарчук О.
Никифорук С.
Палк Олеся
Палк В.
Пушкаренко П.

Михасів О.
Мельничук Ф.
Михайлюк М.
Небоженко Н.
Новосад В.
Новосад П.
★Новосад А.
Новосад М.
Никифорук І.

Армія

Андруник С.
Анака Г.
Буряник В.
Буряник Віра
Благий В.
Хомир М.
Чарнецький І.
Губ Ф.
Бремко Дм.
Федак В.
Горчинський Й.
Гаврилів Н.
Глуханюк Д.
Келер П.
Клапоушак С.
Кусий О.
Клімашко С.
Лисак В.
Мисак С.
Микитяк Г.
Мельник І.
Никифорук І.П.
Поліха Й.
Процик П.
Процюк О.
Савіцький Др.М.
Савчук, От.С.В.
Стрілець І.
★Слонецький С.
Строган Др.Л.
Воробець В.
Чербий Петро

Воєнна Сила

Браць Й.
Буряник М.
Білоус М.
Буряник І.
Бокурак П.
Харко З.
Чесник А.
Добровольський Д.
Фернюк В.
Франко І.
★Гаврилук Т.
Гавриш Н.І.
Гавриш М.
Гавриш Ю.
Гавриш М.
Ганущак В.
Горохолин В.
Грушка І.
Калин С.
Квізак М.
Кріпкий П.
Котелко П.
Кіндрачук В.
★Лабач П.
Лабюк М.
Лазарович М.
Лазарович В.
Мисак Ольга
Магус І.
Марковський Ф.
Масцюх Я.
Масцюх В.
Мельничук І.

Панчук В.
Стрільчук Мак.
Стрільчук М.
Стрільчук Р.
Стрільчук Б.
Сметанюк В.
Семчук Д.
Сорочук М.
Сарчук Л.
Стефанюк М.
Томашук Л.
Тришук В.
Томашевський Й.
Троян П.
Вавринюк Е.
Верезак Н.
Верезак В.
Войціхівський Л.
Вінітой Н.
Воловідник Ю.
Залешук В.
Залешук Я.
★Ягольницький Вол.

Поляглі "Каменярі"
зазначені зізвездкою.

Помимо найкращих старань могли зайти неточности в іменах або в приділюванні до служби. Може й когось пропущено. Ми зібрали всіх що знали. Просимо вибачення коли кого пропущено.

Питомці Українського Інституту ім. П. Могили на Шкільний Рік 1945-46.

<u>Ім'я</u>	<u>Домашня Адреса</u>	<u>Пров.</u>	<u>Курс</u>	<u>Рік</u>
Балич Мирон	Морин Крік	Саск.	"Артс енд Саенс"	3
Бойкович Володимир	Венкувер	Б.К.	Рільництво	2
Царук Іван	Вірдейл	Саск.	"Артс енд Саенс"	1
Данильчук Богдан	Канора	"	Дентистичний	1
Даркович Галя	Курокі	"	Доглядачка хорих	1
Даркович Петро	Курокі	"	Інженірія	3
Даркович Влас	Курокі	"	Рільництво	.5
Дубінський Гриць	Клір	"	Інженірія	1
Федейко Павло	Кат Найф	"	Рільництво	1
Франко Василь	Ватсон	"	Рільництво	1
Гой Михайло	Елов Крік	"	Інженірія	3
Гулуцян Дмитро	Канора	"	"Артс енд Саенс"	1
Гнатюк Тарас	Гілберт Плейнс	Ман.	Бухгалтерія	2
Гунчак Петро	Геффорд	Саск.	Інженірія	1
Кіндрачук Дмитро	Альвена	"	"Артс енд Саенс"	2
Кіщук Федор	Вішарт	"	"Артс енд Саенс"	1
Кіцул Тарас	Бенък Енд	"	"Артс"/Філософія/	1
Ковбуз Мирослав	Кадворт	"	Дентистичний	2
Кройтор Петро Г.	Ріджайна	"	"Артс енд Саенс"	3
Микитин Іосиф	Годсон Бей Джонн.	"	"Артс енд Саенс"	1
Мисак Орест	Поничай	"	Рільництво	2
Негріч Михайло А.	Давфін	Ман.	"Артс енд Саенс"	2
Николайчук Михайло	Кемсек	Саск.	Інженірія	2
Охітва Євген	Канора	"	"Артс енд Саенс"	1
Ортинський Павло	Верігін	"	Фармацевтика	1
Павчук Оля	Врокстон	"	Домашні Науки	1
Перепелюк Володимир	Рорктон	Ман.	Рільництво	1
Стасюк Оля	Маренго	Саск.	Домашні Науки	1
Войціхівський Людвик	Елов Крік	"	Дентистичний	1

Нормал - Учительська Школа

Бойко Едвард	Оролов	Саск.
Буджак Никола	Альвена	"
Фуштей Параня	Шіго	"
Гладун Павло	Мікадо	"
Капустяник Гриць	Гліден	"
Кіндрачук Савеля	Кадворт	"
Король Олеся	Донвел	"
Котелко Василь	Грейт Дір	"
Котик Оля	Витков	"
Ковалишин Олександра	Райн	"
Луцук Маруся	Енс	"
Мадрига Анна	Кодет	"
Романович Олеся	Принс Алберт	"
Волошук Анна	Салтковтс	"
Зазеленчук Анна	Кемсек	"

Вища Школа

Класа

Березовський Борис	Міт Парк	Саск.	XII
Білий Володимир	Торонто	Онт.	XI
Чеберяк Маруся	Вішарт	Саск.	XII

<u>Імя</u>	<u>Домашня Адреса</u>	<u>Пров.</u>	<u>Кляса</u>
Хохоляк Славко	Донвел	Саск.	XII
Хохоляк Іван	Донвел	"	XII
Хомін Іван	Карпентер	"	XII
Дораш Гіля	Стінен	"	XII
Дробот Крый	Бюкенен	"	XII
Дробот Оля	Бюкенен	"	XII
Іванишын Оля	Надворт	"	X
Франко Анна	Ватсон	"	XII
Гаук Орест	Прінс Алберт	"	X
Ганкевіч Анна	Дейфо	"	XI
Гарас Андрій	Ендэвор	"	XI
Гавриш Давід	Редберый Парк	"	X
Гладиборода Маруся	Мікадо	"	XII
Грыгор Тарас	Білшем	"	XII
Гупан Анна	Бюкенен	"	XII
Гута Грыць	Росел	Ман.	XI
Гута Іван	Росел	"	XI
Кадынюк Модест	Вайта	"	IX
Карпак Іван	Гарленд	"	XII
Карпак Омелян	Гарленд	"	XII
Кінашук Катруся	Ватсон	Саск.	XI
Кінашук Стефан	Ватсон	"	XI
Кошлай Володзімір	Монтрэал	Кве.	IX
Кудрык Оля	Квіл Лейк	Саск.	XI
Літвіновіч Богдан	Рорытон	Ман.	IX
Манчур Володзімір	Ватсон	Саск.	XI
Мінкен Оля	Тіодор	"	XII
Мехмілен Леонід	Ендэвор	"	XI
Нікіфорук Тарас	Ватсон	"	IX
Павлюст Маруся	Айтуна	"	XII
Процюк Павлина	Ст. Джуліен	"	XI
Растоцький Міхайло	Стінен	"	XII
Савчук Іван	Элов Крэк	"	IX
Шур Васіль	Сван Плейн	"	XI
Шевчук Галя	Сокаль	"	XI
Шевчык Іван	Торонто	Онт.	XI
Скорець Дамян	Рама	Саск.	X
Скорець Даніло	Бюкенен	"	XII
Скорець Леон	Бюкенен	"	XII
Слюзар Яраслав	Эдмонтон	Алта.	IX
Сорохан Аделя	Бенък Енд	Саск.	XII
Стельмашук Волод.	Тарнополь	"	X
Шербій Іосиф	Гронлід	"	XI
Шербій Вероніка	Гронлід	"	XII
Тацюк Катруся	Гаес	"	XII
Татарын Аделя	Говмфілд	"	XI
Ткачык Маруся	Сонінгдейл	"	XII
Туткалюк Надя	Мейсфілд	"	XII
Яроцький Орест	Гарленд	Ман.	XII
Забродська Зеновія	Ленсінг, Мш. Э.Д.А.	"	XI
Загарія Васіль	Бюкенен	Саск.	XII
Залешук Орест	Мічам	"	XI
Завадюк Яруся	Саскатун	"	XI

Публична Школа.

<u>Імя</u>	<u>Домашня Адреса</u>		<u>Кляса</u>
Леник Славка	Вал Д'ор	Квебек	8
Сирник Зенон	Саскатун	Саск.	7
Сирник Соня	Саскатун	"	I
<u>Торговельні Курси, книговодство, стенографія і т.д.</u>			

Чорній Павлина	Клир	Саск.
Глек Оля	Енглфелд	"
Котелко Докія	Кадворт	"
Мельник Люба	Кренберий Портидж	Ман.
Мельник Віра	Кренберий Портидж	"
Павлюк Єлисавета	Мічам	Саск.
Піць Христина	Глиден	"
Семеник Стефанія	Сторджис	"

Ріжні Курси.

Панчук Маруся	Гронлид	"	Курс кучерів.
Загввольський Василь	Дефней	"	Курс механіки.

Лишили науку протягом року.

Гладун Михайло - Мікадо, Саск., записаний на перший рік фармацевтики, поважно захорував, і перебувши два тижні в шпиталі, мусів з огляду на своє здоровля перервати науку на цей рік.

Чорнейко Ігор - Арран, Саск., записаний на перший рік "артс енд саєнс", за порадою лікаря виїхав до дому на відпочинок. Обом їм бажаємо скорого повороту до повного здоровля.

Рудачик Текля - Гаєс, Саск., записана на нормал, виїхала учителювати до Жоркдейл, в другій половині листопада. Бажаємо їй якнайкращих успіхів!

Кіндрачук Мирослав - Сокаль, Саск., записаний на нормал, залишив курс добровільно, не подобаючи собі учительовання. Вповні з ним годимося.

Будник Зеновія - Тарнополь, Саск., записана на торговельний курс, буде продовжати його в Принс Алберт. Якнайкращих успіхів, Зеновіє!

Курси Українознавства.

Історія I	-	І.Г.Сирник
Історія II	-	Всеч.о.Є.Грицина
Література	-	І.Г.Сирник
Граматика	-	Всеч.о.Є.Грицина
Початкова I	-	Д.І.Кіндрачук
Початкова II	-	пані А.Сирник
Наука Релігії	-	Всеч.отці Желішкевич і Грицина
Укр. Народні Танки	-	Л.Войціхівський і Д.І.Кіндрачук
Хоральний Спів	-	Мих.Гуменюк, дірігент
Орхестральна Музика	-	Мих.Гуменюк і П.Ортинський

Лекції і демонстрації з поля домашньої господарки давала для дівчат-студенток пані Йоанна Михайленко.

Веселих Свят Рождества Христового і Щасливого Нового Року своім клієнтам і приятелям желає Др. Е. Е. Драган 601 Кенеді Блдг. Тел. 3293 Саскатун - Саск.	Веселих Свят Рождества Христового і Щасливого Нового Року своім приятелям і знакомим желає П. І. Семко - репрезентант NORTH AMERICAN LIFE ASSURANCE CO. Тел. Офісу 4814 - Тел. Рез. 97807
DR. M. H. BOYKOWICH Dental Surgeon Evenings by appointment 403 Canada Building - Saskatoon Phone: Office 4774, Res. 91669	KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN, Barristers, Solicitors, Notaries etc. PIEL Bldg. 214 - 21 st Str. E. George A. Ferguson, David C. Kyle John Hnatyshyn, B.A., L.L.B. Of. Phone 4261 Saskatoon Sask.
J. W. STECHISHIN, B.A., L.L.B. Адвокат, Повновласник, Нотар. Перепроводжує справи карні, цивільні, розводів і спадкові. Тел. 2110 413 CANADA BUILDING Saskatoon, Sask.	TO ALL OUR FRIENDS WE EXTEND SINCERE GREETINGS Compliments of THAMS STUDIO Phone 6631 Heinzman Hall - 2nd Ave. Saskatoon Sask.
GREETINGS from PURITY DAIRY Ltd. "Safe Dairy Products" 733 BROADWAY Ave. Phone 5551 Saskatoon Sask.	SEASON'S GREETINGS from SASKATCHEWAN SUPPLY & FUEL CO. LTD. AVENUE BLDG. Phone: 6161 SASKATOON SASK.
UKRAINIAN BOOK STORE Маємо на складі великий вибір стінних календарів, картки на ріж- ні okazji, шкільні підручники і прибори, також різного рода музич- ні інструменти по приступних цінах. П. ТКАЧУК, Влас. 229 - 20 th Street - Phone: 6072 SASKATOON SASK.	THE EMPIRE MEAT CO. LTD. Wholesale & Retail Manufacturers of the famous Peer- less pork sausage, weiners, bologna liver sausage, Polish sausage, bacon, hams etc. Phones: 2733 & 3995 330 - 2 nd Ave. S. SASKATOON SASK.

„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС”

Виходить від 1910 року кожного тижня.

ПАМ'ЯТАЙТЕ, ЩО „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС” Є:

ПЕРШИМ українським часописом в Канаді незалежним від чужих.

ПЕРШИМ, який вчив руснів, що вони українці.

За ним є 35 роки громадської праці і тим він заслугує на довіря і піддержку.

В кожній УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ повинен бути „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС”.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА: В Канаді 2 долари; в Зєдинєних Дєржавєх \$2.50. В інших краєх 3 долари.

Адреса:

UKRAINIAN VOICE

BOX 3826 Sta. B.

WINNIPEG, MAN.

